

H:fors 18 13/III 94

(Brefvet är skrivet natten emot Lördag, men afsändes nu först)

Älskade Minna!

Så otaliga gånger har jag tänckt skriva till dig, men det vill aldrig blifva af då jag så rysligt litet har reda på verdens gång i det stora hela. Jag lefver nu endast här och har mina intressen så godt som uteslutande här på kirurgen. Af Verner hörde du väl att jag varit hittills på Fröken Öhqvist's qvinno afdelning och der trufdes jag alldeles utmärkt. De två sednaste veckorna jag var der var Fr. Ö. sjuk och då vikarierade jag för henne. Det var så utmärkt trefligt. Jag vet ej hvad det var som gjorde det så trefligt men troligtvis det att man kände att man hade att arbeta på egen hand och att man hade ett arbete som man sjelf måste ansvara för. Mycket upptagen var jag så jag ej på trenne veckor var ute mera än 2 gånger hemma den ena gången en half timme från $\frac{1}{2}$ 9-9 och andra gången hos Setäläs från $\frac{1}{2}$ 9- $\frac{1}{2}$ 2.

Fr. Ö. och jag kommo mycket bta öfverens och åtminstone på min sida uppstod en mycket varm sympathie för henne. Jag hade rysligt ledsamt att lemna henne och afdelningen. I synnerhet då jag i utbyte fick en så tråkig afdelning som Fr. Liljestrands. Åtminstone tills vidare känner jag mig ej alls hemmastadd der ännu. Jag är mycket rädd att måsta stanna 2 månader der.

Som t.f. var jag också med om det första dödsfallet d.v.s. just då hon dog var jag ej närvarande men var nog med om att kläda af henne o.s.v. Nog kändes det bra underbart att för första gången röra vid ett lik. Obehagligt kann jag just ej säga att det skulle hafva varit ty man kunde inte annat än vara tacksam mot Gud som skickade och befria från de grymmaste smärtor. Jag hade skött henne ensam nästan hela tiden hon varit som sjukast enda till en par timmar före döden kom. Natten förut vakade jag med henne och då sade hon sig villa så gerna dö och talte om den lycka och salighet som ... (jatko puuttuu)

Lähetjä: Ines